

א. ואדרבה אך היפע אול' מזאון שם עשרה, מושמע דבכיר מעשיה מגדיקם לא יכולם בראם אף להציגו, וקשה: דהה בפרשת שלח גבי המותלים שלוח משה שיתרו את הארץ כתוב: "היש בה עז אם אין מפרש רשות"; אם יש בהם דרך קשר שער עליון בוכורו, מושמע שאדם כשר אחד (על משלקל נתקל בדרכו) הרי יש בכורו לזרע על כל ארץ הארץ ומפני שם ישב ישראל? וזה יש להוכיח: דהה גבי המותלים כתוב: "כי למים ועד שבעה וממתר", ורשוי שב: "אלו י' ימי בבל של מותשלחה הגדייך שדים הקב"ה על בכוריו ועכבר את הפלורונת", מושמע שיש בכורו של צדיק אחד לעיכב את הפלורונת ולא של

סדרם בקדחה אלא של כל העולים קולו - במכור?!

ב. "פָּנִים תְּדַבֵּקְנִי רֹוחָה וּמוֹתִי", וברשות?": "כשחייתו אצֵל אֲנָשׁ סְדֻרָה דָּהֶה הַקְּבָה" ה' רואה נפשׁ ומעשי חייו והדריתו נזחא צדקה... ובעקבות אציג צדיק אוינו כשביעון, כי אמרה הארמיתית לאלה זה יכָא אל הַצְדִּיק אֶת עַזְיָנוּ וּכוּ", מכל עונשוינו, קושה: דוד כל מקומות מושמעו רחוב הגמוו, על משקל "שוב לצדיק שוכן לשבונן", משמעו שלא אמורין שהצדיק מוכיר את חטאינו שענו, אלא אדרבה משפיעו פוכה על שענו, קר' גם מצינו בתרנית (כא): "בשנבותיה דרב לא הוות דרבתא סברו מנייה מושם זומתיה דרב דפיש אתחז' יהו בחלמיה רב דפישיא היה זומתיה החזא גבריא וכו'" ע"פ' ישמעו ישגוזה דרב דודיא לא זומתיה דרב לעיל, אלא אדרבה רק העיליה, ועוד הוא מעוני שלביקע מות בכו עילן במנחים שביעום יום, והטעם מפרש רבי": "לפי שבאה להם ברכיה לרגע שכל הדרב והו מי נילוס מטורבקין", הרי לאריך כל הדרך משמעו יישעה הפהיה, שסבירתו של הצדיק משפיע

רכ אורה ישועה ולא מביאה עליהם פראונטה? ג. "יאש אין באך" – סבירותו היה שבל הווילם נזכר כמו בדור מאכלהו, ג"ע על דרכו האחדלו: לו ימייר שאמן כדרירות והשלם על דרכו ואלמא מועלימם, הר' לא יבנאל העילם יאנד, האם בכח' מודר עבור על איסור ערוזה? התה מוציע גיב דוד "בשבה שרבה דוד שתוין קפא מהוון וביע למשטפא עלמא אמר רוד מי איכא דיעז א' שרי למכתב שם אהספה ונידיה לתהומא מונד" וכוכבו של דבר רוחן לר' אלתורפל בכל רוחנה, "מהו' להווערטה שלום אוניש אונישו אונטה זומעה שמי עבון בערב קדושה מוחה על המים, לישוטה שלום לכל העילם פול על עאל כמוה וכמה", הר' לך' שעכשווילס כל העילם פול שעמד מגנה, מצינו שמותרים לאו המור מודאורייתא, צ"ע: ההם גם בעירות אונרין הבי, או שאינן עיריות דוחוא מע' ברוורע?

יש להזכיר בו: הדאך אין שדיוק בענותו יומם שופט עליליהם, בדין בענותו יום באו המלאיכים והפסה דודם, ו/orה: שעיל אונטו משקל שלותה היה ריא לא לב סכובית אברהם, שארבומן ימייר את עונתו שווא צדיק ולוט רעש, על אותו דרכו, גם בסדום, לוט שהה צדיק

לעומת גנש סודם, הוא הוביל את עונתיהם, ועצם ד. שי ציירנו"מ קרים" אדריו בסודם בדק ביום שמו נחפה סודם, והרי הם אמורים לדמיין דודיא אים במקורה, ראשתו: ביום שבאו מללאים לפקת את סודם, בדק באחורי ים כיב"ג "לולות יושב בעשר סודם" שמילויו שפץ עליהם", ועלא: כדי אירע שבדוק באחורי ים שלוט נזהה שופט ואנchap סודם, שמייטה שיש שכיתו בין המקומים, וודבר השיח שארוע באחורי ים: דההו כשבאו מללאים לסודם, כתיב: "וירא לוט וקס לקרואתם" ומפרש ר'": מביתו של אברהם למד לוט על האורחות", וcosa: היה לוט עד ים זה? היה עד ים זה **אבל אורה** הא"ב אמר פקד את חברתו של לוט, ר' רבי נמה שארע אורה"ב סוף שנסוכו על הבית מנער ועד זקן, ובמשך שחרה בה החליט מהה מורה מואד רשותה אורה הובא אורה"ב' אל קרת עירוקון בים זה שבדוק ביום זה נתקאה סודם, ואנכר לוט לוחז אחר האורחות (ולא תנא שעיר עלייה מוחמת שהיה מללאים

הראש"א אמר לחדור שורה מהוחינך שקיבל מאברהם? ואנו נודה לבבב: אבל לנו שורה אחרת שעובדת בסודם, הר' שופט זה היה רשות, והוא נעל שם עשר העיר סודם על מניעל ופונט אורה, ולא נון כל כללו שום אפושות לאנשי סודם לעליון לקליק הנונת אורה, לנו כל נון שופט והה בפדרון, דשנא כל עדין לא דתינה תרעה על אנשי סודם בעגמם, דשנא כל רשותם אינה אלא מומנת אותו עירין שמנע מוקד את האפושות לאורה, ומאה טעמא עד יומך לה לוט להונכש הדר האורה, מושש של צוות לשלופט עליות, הרי לעיד, אבל ביום הזה!!! שמעין צוות לשלופט עליות, הרי הדבר הראשון שלוט עשה עליון, וה פטוחה את עשר העיר לארוחם, וכן והם רואשון שבאות עליון, וה פטוחה את עשר העיר לאחר האורה, והיא עפה, היום הזה הוא גם היום הראשון לאנשי סודם, שכואית יתហם האם כל רשותם אכן כאה רק מהמת השופט והרעש שורה דה הוים, ואילו עליון עטמנא שופט אורב חסיד יישן קראן או לא, וכון שלא יתנוין או דה ר' ז"ה

גַּתְהָרָה כִּי תַּכְלִיל :

הַלְכָה (לִלְכָה)

שאין להוציא מכאן לא הלה ו'כ' ש לא מעשה
מכיון שהלכות מולקות ונורמות ע"י אברך שעדרין לא שישמש כל צרכו, זאת למודיעין:
מקצת מהhalachot מולקות מספרי מחברי ז מגנין... ומתקצת היוציא לפום ריחתא
מןיטקנות דברי המשחה ורורה... מקומות דוברים מוציאים תורתה הלכות בקרה
הלכות המצויות אצל מעורר הישנים לתפילה

א. בחורים הווים מידי בדור בעבודת קדש זו להעמיד בית המדרש ולהלעמיד את בני הישיבה על משמרותם, ייעשו אותה בשלימותה, ולא ניקור אותם גם אם יטרפו בדור לאחר מכן רוב פ███ זכרה. (ולבד שאמור בדור אחר) בדור שקדם אשי ושותפה דאי"ב שכטב בש"ע (ס' י"ז) ד"א אין ונודים להפצל אלא מונך שמהה כגון דבר תחומיין של דמי פירוש לעניין לפחות שבלא חומר"ב: העוסק בברכי יציר כו"ס בתרומה ומיושם מוטבו להפצל שום שמהה היא לו שעוסק בברכי יציר, וכיון שכל עניין פ███ זכרה הוא בשבל כל עמו"ר בתפילה מונך שמהה של תורה, א"ב בודאי שיש להתייר למעורר לכיה"ב לדילוג).

ב. מעורר שהזיק תוך כדי הילכו, כגון: במקורה המוצאי: שהחוור נרדס לפעת תוך כדי קריית ספר וכדו', והשאיר את משקפיו על הוציאמה ללא משם, והנה לה השארה, והמעורר החל לפי יומו בחדר החישוק ודרך על משקפיו וככל כיו"ב, לאחרה כיון שמשעהה היה של המעורר היה בשרותו, והוא מושם בדוחה מיטים ובצונו להשיבו, פטור דו"ן וכל בע"ה פטור מושם בדוחה מיטים להחגון בדרכם".

ג. המעורב בשבת שורצנה להקשין כפיטת בטפל וכדו' או למוחות כפים אי' שיש לחוש מושום שבוטה ודעותם עולם, כתוב המ"ב ("ס' שלט סק"ט") ו'ל':
 ו'זהו שישים (בש"ע) בדרכם המשוררים - ואם עשויה זה בחוקה כדי להקץ לחבירו משענו משען מגון אברהם דשרי דלאו דרכ' שיר היא.
 אכן לפיה מה שבואר בתו' שיטות ר' משמען לדרשי' גם בזיה יש להחמירין וכן משען בפער מגדים', נמצוא א' בדואו מחלוקת אחרים.

ד. מזמן זה לאורה אפשר להקים גם לאיסור "קאי ודמיך בזמורא" דדאשו חכמים שלא להיריד ולהתעורר מותך שמייעת קול גניה עיין ס' ר' דערפ' לדעת מג' הא מותר להפעיל את אותה מזווהה רעשיגו מידי בדור' פ' לעזרת הוותקשבים, וכבה"ג אין לחוש ממשיכם "אל תשמהו ישראל אל גול בעמך" דבון דמשמען קול בחזקה לא hei כדר' המשורדים, ובבה"ג אין מקום לאזר. "מ"ש להעיר ששבשתה הי' של הימנע מלהפעיל מזווהה וכו' על שעון שבת, מושט דאוישן קללא רדומיאן חכמים של מים עיין סי' ר' ג' סי' ס' הא, אבל שעון מעורר שבעלפונן השם ההפועל בגיןון, אם יונין זה הווא ניגנו המזוה לשעון מעורר הו' בבל מה' שכברב רה' א' (עמ' ש' מותר לעתמיד כל משקלות שקורין זייגער מר' מערב שבת אע' שמשמען קול להודיע השעות בשבת, כי הכל יודיעים שדרון להעמידו אתמולו", אבל אם הניגנו הוא לא מוחדר לשעון, אלא לפי בחירותו של עלייו כי שמעיו הום... לאורה יש לאסור בשבת.

ה. המעורר שנווג בעשנים כדי לעורם והוא שיטול לאח"ב את ידי ליטסנירוגין אפילו לא נגע ודוקא בידיהם, דבשעת השינה כל גופו שווה לעזין רוחה רעה על כלו, ווק לאחר שמתעורר מסתלקת הרוח רעה מכל גופו ונשארת רק על הידיים.

בבת אחת לא מעש מעת דום זה סכנה הוא לעניינים.

ג. להשנות לב המערדים: כמו שבעה זו ישים בחורים שכיר התעוררו מונולוגים ייחודיים סמוך למיטתם, שכן הדבר שמייצוגו נזקע על ה الكرען, מושך לדוד עלייהם ממש רוח רעה!! מבואר בש�"ע בשם

מזהיר האזהר, מ' בודאי ראוי לקיים שניות, דבשניות מחמיר הווע'ק (מאוד).

שאר חברי החדר שצוחחים בכרכוביא גול שינה ונדו,

ט. יש למעוררים לתת את הלב ולהשווים שמייד בשעה הנוקבה להחלה התפליליה היו כבר עשרה בחורים ביביהם"ד דבזה משלקים כבש וחורן אף כדכדייאת ברברות (1): "בעשרה שחקב"ה בא לבית הכנסת ולא מעא בה בעשרה מיד הוא כועס": "מוציא באינו ייש קראין איזן עונה,"

הנץ חתימה כתוב בפונט: **אלה גולן, מילון עברי-ערבי**

